

παραφροσύνης. Τὸ πνεῦμα τοῦ μεθύοντος θεωρεῖ, οὕτως εἶπεν, διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἰνδάλματα καὶ τὰς ὀπτασίας, αἵτινες μεγίστην ἔχουσιν ὁμοιότητα μὲ τὰς καθ' ὕπνον παραφροσιώσας. Μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς μέθης ἀνάνηψιν ὁ ἄνθρωπος σύνοιδεν ὅτι πάντα τὰ ὁραθέντα ἦσαν γεννύματα τοῦ ἐξημημένου ἐγκεφάλου. Οὐχ ἦττον ὁμῶς παρατεινομένης τῆς χρήσεως τῶν μεθυστικῶν οὐσιῶν τὰ ἰνδάλματα μετακινούνται ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου εἰς τὸν ἐξωτερικόν, ὡς συμβαίνει εἰς τὸ delirium tremens. Ἀποδείξεις καὶ αὕτη ὅτι μεταξὺ σωφροσύνης καὶ παραφροσύνης δὲν ὑπάρχει πρᾶγματι ἢ ἐν ταῖς λέξεσιν ἐμφαινόμενη ἀντίθεσις, ἀλλ' ὅτι ἐν τῇ φύσει μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων καταστάσεων εὐρίσκονται πλείστοι μεσάζοντες σταθμοί, καθιστῶντες δυσδιάκριτα τὰ σύνορα ἑκατέρως.

Τὴν ἰδέαν δὲ ταύτην θεμελιούσιν ἔτι καλλίτερον τὰ καθ' ὕπνον πνευματικὰ φαινόμενα ἢ τὰ ὄνειρα. Ἐνῶ δηλαδὴ τῶν ὀνείρων αἱ πολυποίκιλοι σκηναὶ παρελαύνουσιν ὡς ἐν πανοράματι πρὸ ἡμῶν, θεωροῦμεν αὐτὰς ὡς πραγματικὰς καὶ πιστεύομεν εἰς αὐτὰς μετὰ πάσης πεποιθήσεως. Τὰ παραδοξώτατα καὶ τὰ μᾶλλον ἀπίθανα τῶν συμβεβηκότων παρίστανται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, χωρὶς οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ διεγείρωσι τὴν ἡμετέραν δυσπιστίαν, διότι αἵρεται μὲν ἡ κρίσις, καθυβύδει δὲ βαθέως τὸ λογικόν. Ἐν συντόμῳ δὲ ὁ ὄνειρώτων φαίνεται πεπεισμένος περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς φυσικότητος τῶν ἀπιθανοτάτων καὶ μάλιστα ἀντιφατικῶν πράξεων καὶ φαινομένων, ὡς ὁ παράφρων περὶ τῶν ἰδίων ἰδεῶν καὶ ἰνδαλμάτων, ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὄνειρα ἐν ἐγρηγόρσει. Ἡ μόνη διαφορὰ ἐγκείται εἰς τοῦτο ὅτι ὁ ὄνειρώτων δὲν πράττει κατὰ τὸ ἐνύπνιον. Ἄλλ' ἐν περιπτώσει ὑπνοβασίς αἵρεται καὶ αὕτη ἢ διάκρισις· διότι, ὡς γνωστὸν, οἱ ὑπνοβάται κινούνται καὶ ἐνεργοῦσι συμφῶνως μὲ τὰ ὁποῖα βλέπουσιν ὄνειρα, ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας καὶ περιφερόμενοι, πολλάκις μὲν ἀβλαβῶς, ἐνίοτε ὅμως ἐκλαμβάνοντες ἄλλα ἀντ' ἄλλων καὶ προσκρούοντες ἢ κατακρημνιζόμενοι. Ἴσως εἶνε γνωστὸν εἰς τινὰς τῶν ἀναγνωσῶν τῆς «Ἐστίας» τὸ περιστατικὸν ὑπνοβάτου τινὸς μοναχοῦ, ὅστις συνείθιζε νὰ περιφέρεται τὴν νύκτα κοιμώμενος ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Μιᾶ τῶν νυκτῶν ὁ μοναχὸς οὕτως ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἡγουμενικοῦ κελλίου, εἰ δὲ ἡγούμενος ἀγρυπνῶν εἰσέτι, κατὰ καλὴν τύχην, ἤνοιξεν αὐτῷ. Ὁ μοναχὸς εἰσελθὼν διηυθύνθη ἀμέσως μὲ πρόσωπον ἀγρυπνῶν πρὸς τὴν κλίνην, καὶ διὰ μαχαίρας, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, κατέφερε κατὰ τῶν ἐφαπλωμάτων κτύπημα μανιῶδες, διατρυπῆσαν αὐτὰ μέχρι τοῦ ὑποστρώματος, καὶ τότε στραφεὶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον του. Ὅτε δὲ τὴν ἐπαύριον ἤρω-

τήθη ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τί ὄνειρον εἶδε τὴν νύκτα ἐκείνην, «Πάτερ μου, ἀπήντησε τεταραγμένος, ὠνειρευόμην τόσον τρομερὰ πρᾶγματα, ὥστε θὰ ἦτο θεβαίως διαβολικῆ συνεργεία. Μόλις κατακλιθεὶς ὠνειρεύθη ὅτι ἐφόνευσε τὴν μητέρα μου, ἥτις ἦλθεν αἱματόφυρτος πρὸς ἐμὲ καὶ κλαίουσα ἐζήτηε ἐκδίκησιν. Μανιακὸς ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἤρπασα τότε μάχαιραν καὶ δρᾶμῶν εἰς τὸ κελλίον σου σὲ ἐμαχίρωσα ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρισκόμενον. Μετ' ὀλίγον ἐξύπνησα κατάρρυτος ὑπὸ ἰδρώτος, φρίπταν διὰ τὸ ἐπιχειρημα καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν ὅτι ἦτο μόνον ὄνειρον.» «Δὲν ἦτο τόσον ὄνειρον, ὅσον φαντάζεσαι», ὑπέλαθεν ὁ ἡγούμενος, καὶ διέταξε νὰ κλειδόνωσιν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν νύκτα εἰς τὸ κελλίον του τὸν ὑπνοβάτην μοναχόν.

^{Ἐπειτα τὸ τέλος.}

Ἐν Ἑρακλείῳ.

I. K. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ.

^{Ἀνακάλυψις πόλεως}

ΕΝ Τῇ ΛΙΜΝῇ ΤΗΣ ΓΕΝΕΥΗΣ

Ἡ «Ἐφημερὶς τῆς Λωζάνης» γράφει ὅτι δύο δῦται ἐρευνῶντες τὸν βυθὸν τῆς λίμνης τῆς Γενεύης (ἢ Λεμάν), παρὰ τὴν ἐλβετικὴν κώμην Σαιντ-Πρὲ, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ὀδοιπορικοῦ σάκκου Ἀμερικανοῦ τινος, οὐτινος ἢ λέμβος εἶχεν ἀνατραπῆ, ἀνεύρον οὐ μόνον τὸν σάκκον, ἀλλὰ καὶ κάλλιστον ἀρχαῖον ἀγγεῖον μετὰ λαβῆς ἐτρουσκικῆς τέχνης.

Οἱ δῦται εἶπον ὅτι περιεπάτησαν ἐπὶ ἐδάφους ἐντελῶς ἀνωμάλου, ὅτι πολλάκις ἐκινδύνευσαν νὰ ἐμπέσωσιν εἰς λάκκους, καμμένους κατὰ ἴσας ἀποστάσεις ἀπ' ἀλλήλων, ἐπὶ τέλους εἶπον ὅτι πιστεύουσιν ὅτι ἀνεύρον ὑπὸ τὰ ὕδατα ἀθροίσματα οἰκιῶν κατεσκευασμένων ὑπὸ ἀνθρώπων.

Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως Μόργης καὶ τῆς κώμης Σαιντ-Πρὲ μετέβησαν ἐπὶ τόπου διὰ λέμβου, καὶ διέταξαν νὰ χύσωσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἔλαιον, ὡς γίνεται ἐπὶ παρομοίων πειριστάσεων. Ὅντως δὲ ἅμα κατέστη ἡ καλυφθεῖσα ἑκτασις τοῦ ὕδατος δ' ἐλαίου ἱκανῶς διαφανῆς παρετήρησαν τὸν βυθὸν τῆς λίμνης κατεχόμενον ὑπὸ πόλεως καλῶς διατηρουμένης, ἧς ἡ κτίσις ἀνάγεται κατὰ πάσαν πιθανότητα εἰς πολλοὺς αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ. Διεκρίνοντο δὲ καθαρῶς νησίδια οἰκιῶν, ἔχουσῶν τὰς στέγας κεκαλυμμένας ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος γλοιώδους ἰλύος.

Ἡδὴ προτίθενται τὸ τμήμα τοῦτο τῆς λίμνης, ὅπερ κατέχει ἡ ὑπολίμνιος κῦττη πόλις, νὰ περικυκλώσῃ δι' ἐπιχωματώσεων, καὶ οὕτως ἀποξηράνωσι καὶ ἐνώσωσι μετὰ τῆς ξηρᾶς.

Ἡ πόλις περὶ ἧς πρόκειται σύγκειται ἐκ 200 περίπου οἰκιῶν, ἔχει σχῆμα ἐπίμηκες ἀρχόμενον μικρὸν ἀπέναντι τῆς κώμης Σαιντ-Πρὲ καὶ παρεκτεινόμενον μέχρι τῆς Μόργης. Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἐσχατιὰν κεῖται πύργος πλατὺς τε-

τραγωνος, οὔτινος ἢ κορυφὴ διήκει μέχρι 15 μέτρων ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος τῆς λίμνης. Τὸν πύργον τοῦτον μέχρι τοῦ χρόνου τῆς τοιαύτης ἀνακαλύψεως ἐξελάμβανον ὡς βράχον.

A. M.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΟΘΩΜΑΝΟΙΣ

Τὰ ἀρώματα καὶ αἱ εὐωδία εἶνε μία τῶν ἡδονῶν τοῦ Ὀθωμανοῦ· ὁ δὲ μόσχος, ἡ ἄμβαιρις, τὸ ροδέλαιον, τὰ βαρυσμότερα τῶν ὄσφραδίων τὸν καθηδύουσι· τὰ ἀλείφεται, τὰ καπνίζεται, τὰ ἀνακατόνει μετὰ τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν του, καὶ ἐν τῷ Σαραγίῳ ὑπάρχει σκευαστήριον ὄσφραδίων, τὰ ὁποῖα, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Χούρς* καὶ *Τετσούχ*, εἶνε καὶ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις περιζήτητα. Καὶ δὲν εἶνε ἴσως ὑπερβολὴ τὸ νὰ διΐσχυρισθῇ τις, ὅτι ὅσα μυρωδικὰ δαπανῶνται ἐν Τουρκίᾳ ἐντὸς ἐνὸς μηνός, δὲν δαπανῶνται καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ἐντὸς ὁλοκλήρου ἔτους. Ὅθεν καὶ τὸ πλεόν εὐκολοπώλητον ἐμπόρευμα εἶνε τὰ μυρωδικὰ. Ἐκ τούτου δὲ ἴσως ἐσχηματίσθη καὶ παρ' ἡμῖν ἡ λέξις *μοσχοπωλιῶ*, δηλοῦσα οὐχὶ ὅτι πωλῶ μόσχον, ἀλλ' ὅτι πωλῶ εὐκόλως καὶ ἐπικερδῶς τὸ ἐμπόρευμά μου (ὅτι, δήποτε), ὡς ἐὰν ἦτο μόσχος. Γνωστὸν δὲ εἶν' ἐπὶ πᾶσιν ὅτι ὁ Μωάμεθ ἡγάπα περιπαθῶς, μετὰ τὰς γυναῖκας, τὰ ἀρώματα.

Σ. Δ. Β.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ὁ μόνος τρόπος νὰ ζῆ τις ἐν εἰρήνῃ μετὰ τοὺς γείτονάς του εἶνε νὰ μὴ ἔχη γείτονας.

* Ἐνθυμήθητι ποσάκις ἔτρεξες μετὰ πείσματος κατόπιν δυστυχήματος, διώκων αὐτὸ ἐνῷ σὲ ἀπέφευγε· ἐνθυμήθητι ἔπειτα ποσάκις κατελήφθης ὑπὸ εὐτυχίας, ἣν πάσῃ δυνάμει καὶ διὰ παντός στρατηγήματος ἔφευγες. Ἄλλ' ἢ τοιαύτῃ ἀμερόληπτος ἀνάμνησις εἶνε ἀδύνατος, ἀφοῦ τὰ μὲν ἐπιτυχάνοντα ἡμῖν ἀποδίδουμεν εἰς τὴν ἡμετέραν φρόνησιν, τὰ δὲ δυστυχήματα εἰς τὴν κακὴν τύχην. (Ἀλφόνσος Κάρ).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γράφουσιν ἐκ Μασσαλίας εἰς τὸν Ἀγγελομάχον τῆς *Μεσημβρίας*· «Ἐχομεν ἐνταῦθα ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν μηχανικοὺς Ἰσπανοὺς οἵτινες ἦλθον νὰ προμηθευθῶσι πλήρη συλλογὴν ἐργαλείων καὶ ὀργάνων, ἅτινα θὰ χρησιμεύσωσι πρὸς διάτρησιν ὑπογείου σύριγγος διεθνούς μετὰ τὴν Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς διὰ τοῦ στενοῦ τοῦ Γιβραλτάρ. Ἡ σύριγγ' ἦ ἀρχεται ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀλγεζίρης καὶ θὰ καταλήγῃ ἐπὶ τῆς ἀφρικανικῆς παραλίας μεταξὺ τῆς πόλεως Τάντσας καὶ τοῦ ἀρωτηρίου Σέτα. Τὸ ὑποθαλάσσιον τμήμα θὰ ἔχη μῆκος 9 μιλίων. Τὸ μεγαλύτερον βάθος τῆς θαλάσσης τοῦ στενοῦ εἶνε 3,000 ποδῶν ἢ σύριγγ' δὲ θὰ εὕρισκ-

ται εἰς βάθος 3,300. Οἱ 300 πόδες θ' ἀφῶσιν ὡς διαχώρισμα ἀπὸ τοῦ θόλου τῆς σύριγγος μέχρι τοῦ εὐθοῦ τῆς θαλάσσης. Τὰ ἐξοδα προϋπολογίσθησαν εἰς 4 ἑκατομμ. λιρ. σερλιῶν. Διὰ τῆς σύριγγος ταύτης καὶ διὰ τῆς ἐτέρας, ἥτις θὰ ἐνώσῃ τὸ Δουβρον μετὰ τοῦ Καλαί, θὰ δύναται τις διὰ ξηρᾶς νὰ μεταβαίη ἐκ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπεδέξατο σχέδιον ἀποξηράσεως τῆς λίμνης *Φετσάρας* ἐν Ἀλγερίᾳ. Πᾶσα ἡ ὑπὸ τῆς λίμνης κατεχομένη ἔκτασις, περιλαμβάνουσα περίπου 4,000 ἑκτάρ., θὰ μεταβληθῇ εἰς δάσος *εὐκαλύπτων*. Γνωστὸν δ' ὅτι τὸ δένδρον τοῦτο χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ ὑγιεινὸν τὸ κλίμα ἐνὸς τόπου *τριχῶς*· 1) διὰ μηχανικῶν τρόπων, ἅτε ἐμποδιζόν τὴν διάδοσιν τῶν μiasμάτων, 2) ἀπορροφῶν πολλάκις ἐν διαστήματι 24 ὥρων τόσον ὕδωρ, ὅσον εἶνε τὸ βάρος τοῦ ὕδατος ἵσπερ περιέχει, 3) διαχέον ἀντὶ λοιμωδῶν μiasμάτων ἀρωματικὴν εὐωδίαν. Αἱ ὑγιεινὰ ἰδιότητες τοῦ δένδρου τούτου πολλαχοῦ κατεδείχθησαν· ἰδίᾳ δὲ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῆς βελτιώσεως τῆς νοσηρᾶς καταστάσεως τῶν τόπων κατέδειξαν αἱ φυτεῖαι τοῦ εὐκαλύπτου ἐν Ἀλγερίᾳ, ἐν Κορσικῇ, ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Βάρ (Γαλλίᾳ) καὶ ἐν Μεξικῷ. Εἰς τὰς τοιαύτας φυτείας τέλος ἀποδίδουσι τὴν ἐξάλειψιν τῶν φθοροποιῶν πυρετῶν ἐν Αὐστραλίᾳ.

Ἡ τελευταία ἐπίσημος στατιστικὴ τῆς Φιλανδίας, ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν Ἐλσιγκφόρς (πρωτεύουση τῆς Φιλανδίας), σὺν ἄλλοις περιέχει καὶ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν τυφλῶν τῆς Φιλανδίας κατὰ τὸ 1873. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκεῖ τυφλῶν ὑπερβαίνει τὸν ἀριθμὸν τῶν τυφλῶν πάσης ἄλλης χώρας· προέρχεται δὲ τὸ πάθημα τοῦτο ἕνεκα τοῦ καπνοῦ, ὅστις δι' ἔλλειψιν καπνοδόχων πληροῖ τὰς καλύβας τῶν κατοίκων. Ἐν Νορβεγίᾳ, ἐπὶ παραδείγματός, ἔνθα ὑπάρχουσι πολλοὶ τυφλοὶ ἕνεκα τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφλῶν εἶναι 13,6 ἐπὶ 70,000 κατοίκων, ἐν Φιλανδίᾳ δὲ 21,4.

Ἡ Ἰσλανδία ἀποτελεῖ ἐξαιρεσιν. Ἐν αὐτῇ τῷ 1870 ὑπῆρχον 26 τυφλοὶ ἐπὶ 10,000 κατοίκων. Ἐν Φινλανδίᾳ ἐπὶ 3,312 τυφλῶν 207 ἢ 6,2 ἐπὶ τοῖς 100 εἶνε ἐκ γενετῆς τυφλοὶ, οἱ λοιποὶ δ' ἔπαθον ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος αἰτίου, ὅπερ ὅμως ὁσημέραι ἐκλείπει διὰ τῆς σχετικῆς εὐζωίας τῶν κατοίκων, ἣν ἐπιφέρει ἡ πρόδος τῆς βιομηχανίας καὶ τῶν σιδηροδρόμων.

Ἐπειδὴ πολλὰ ἀνέκδοτα ἐδημοσιεύθησαν κατ' αὐτὰς περὶ τοῦ ἄρτι ἀποθανόντος βασιλέως τῆς Ἰταλίας, γράφει ὁ «Τηλέγραφος», ἀναγράφουμεν καὶ τὸ ἐπόμενον λίαν χαρακτηριστικόν·

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ ἀπῆλθεν ἡμέραν τινα ἐπὶ θήραν, κατὰ τὸ σῆνθηες, ἄνευ ἄλλων συντρόφων, εἰ μὴ τῶν δύο κηρυγετικῶν κυνῶν του·